

den for især kvinder i nogle af de områder, vi her taler om, for ligesom at komme op i det samme tempo som de mest fremskredne lande? Det bliver spændende at se, men jeg tror, man vil have den nødvendige beslutningskraft.

Det bliver også spændende at se en ny, stærk valutazone, som jeg tror på internationalt plan vil tale mere tydeligt og stærkere om at undgå social dumping, som jeg håber vil tale stærkere i ILO, som vil tale stærkere i Verdenshandelsorganisationen, WTO, som vil tale miljø sagen stærkere, og som vil tale stærkere om de sociale og menneskelige mindstekrav. Det bliver en valutazone, der får meget stor betydning i forhold til Rusland, i forhold til Latinamerika og i forhold til Sydøstasien.

Vi har set noget, og vi har lært noget. Vi har jo set og lært noget meget grundlæggende fra Rusland, fra Latinamerika og fra Sydøstasien i denne finansielle kriserunde, og det vil jeg også sige til SF og til Enhedslisten: Vi har lært, at når den rå markedsudvikling brager løs for alvor uden tryk, uden offentlig velfærd og uden reguleringer, så går det galt. Vi har lært, at vi ikke alene kan bygge et samfund på forbrugertillid, hvis der ikke er nogen velfærdssektor overhovedet.

Tag f.eks. Japan. Japan er et enormt konkurrencestærkt samfund – enormt stærkt – og burde egentlig have alle muligheder for at komme i gang igen; men årsagen til, at det ikke er sket endnu, er jo dybest set, at den japanske forbruger mangler tillid til fremtiden.

Mit gæt vil være, at hvis man i Sydøstasien og tilsvarende i nogle af de andre samfund, jeg taler om her, havde en stærkere velfærds-samfundssektor, havde man også fået hurtigere gang i økonomien igen.

Der er et tredje element, jeg vil nævne, og det er fattigdommen i nogle af de fjernere lande. Jeg tror, at fattigdom ikke alene er noget, vi af rent politiske grunde ønsker at holde væk fra os – det vil vi selvfølgelig også – men også fordi det at have en stor fattigdom i et samfund virker destabiliserende for hele den økonomiske og samfundsmæssige udvikling.

Igen: Derfor er selve kombinationen af en stærk valutasektor, dvs. euroområdet, og velfærdsprincipperne fantastisk vigtig, og det er første gang, det sker – faktisk første gang efter krigen, faktisk første gang i vores historie. Det er første gang, vi har en overordnet udvikling i retning mod en velfærds-samfundsmodeltanke,

der ikke ligger langt fra vor egen, og en fælles valutazone.

Ulemper? Ja, som jeg sagde før, vil der blive lagt et pres på visse medlemslande af euroen for strukturændringer, og det gode spørgsmål er selvfølgelig, om den politiske beslutningskraft til at forny sig og få hevet beskæftigelsesgraden op for både mænd og kvinder, få forøget erhvervsfrekvensen for både mænd og kvinder, få forøget uddannelsesindsatsen for både mænd og kvinder og få bredt det sociale ansvar tilstrækkelig hurtigt ud, er til stede. Men vi har ikke tidligere i vores historie set så spændende muligheder, som vi ser lige nu med netop den kombination, jeg var inde på før.

Så er der et sidste punkt, som jeg godt vil nævne i den visionære del:

Fru Pernille Frahm spurgte lidt om den økonomiske strategi, og fru Pernille Frahm talte om en anden økonomisk politik. Jeg tror egentlig, hvis vi går ind til benet, at argumenter vil være sagen for at overbevise SF om, at en koordination af den økonomiske politik faktisk er en brandgod idé.

Hvis vi tager Europa som den økonomiske enhed, som vi jo har talt om i en del år, og som vi også udviklet gode analyser over, kan vi se, at der er enormt gode fordele ved at samarbejde og koordinere bedre end før. Selve kombinationen og sammensætningen af vore offentlige budgetter kan faktisk være til gensidig fordel for os og for vore naboer, hvis vi gør det klogt og vi gør det rigtigt. Det kan være meget betydningsfuldt for os, hvis vi samtidig fastholder Den Europæiske Centralbanks politiske uafhængighed, hvad der jo ikke er nogen der er uenig i.

Der er nogle, der indimellem har nogle meninger om det, og jeg har godt hørt referencen til Tysklands finansminister, men jeg har også hørt på det uformelle topmøde, jeg selv deltog i, at der er bred enighed om, at Den Europæiske Centralbank er og skal være uafhængig, ligesom vores egen Nationalbank skal være og er uafhængig. Det er også den danske regerings klare opfattelse, og jeg mener, vi har en grundlæggende interesse heri. Alt andet har vi dårlige erfaringer med, også tilbage i tiden.

Må jeg slutte den europæiske tilgang til det visionære med at nævne den vision, som jeg godt ved ikke bliver til virkelighed lige med det samme, men alligevel er en vision: kombinationen af seks store felter, som vi aldrig før har set